

WIDMA

[A Journal of American and Polish Verse]

WIDMA
[A Journal of American and Polish Verse]

2014 Autumn | Vol. 1 No. 1

Editor-in-Chief: Lynn Suh

Editor, Polish Poetry: Paweł Kaczmarski

Editor, Polish Poetry: Marta Koronkiewicz

Graphic design: Katarzyna Koprowska

©2014 by Massolit Books

WIDMA

[A Journal of American and Polish Verse]

WIDMA | 2014 Autumn | Voĳ. 1 No. 1
table of contents | SPIS TREŒCI

Beyond the New York School Lynn Suh	4	Nie tylko szkoĳa nowojorska tĳumaczenie Ewa Nowak
Young and Political: Three Polish Poets	8	Mĳodzi i Polityczni: Troje Polskich Poetĳw Paweĳ Kaczmarski/Marta Koronkiewicz
<hr/>		
Matthias Regan	14	tĳumaczenie Agata Holobut
Stephanie Anderson	24	tĳumaczenie Renata Senktas i Adam Zrodowski
CAConrad	32	tĳumaczenie Karolina Kopczyńska
translated by Stanley Bill	40	Konrad Gĳra
translated by Jennifer Croft	48	Szczepan Kopyt
translated by Mira Rosenthal	56	Kira Pietrek

BEYOND THE NEW YORK SCHOOL

/NIE TYLKO SZKOŁA NOWOJORSKA

LYNN SUH
EDITOR-IN-CHIEF

REDAKTOR NACZELNY
LYNN SUH

Poland's exposure to contemporary American poetry has been primarily through the notoriety of the "New York School". While Czeslaw Milosz and Zbigniew Herbert were making waves in the U.S., American poets such as Frank O'Hara and John Ashbery were attracting a new crop of Polish poets with their irreverence and linguistic daring. However, much of what is noteworthy now in American poetry is the current vanguard. I have chosen three poets whose work I have grown familiar with over the past few years, either through personal contact or by word of mouth. They are Matthias Regan, Stephanie Anderson and CAConrad. With the exception of CAConrad, the poets are not well known nationally as they are regionally, but perhaps it is only a matter of time before they gain a broader readership. All three push the envelope with their verses, not for the sake of novelty, but to invigorate and refurbish the language to meet the most pressing demands of artistic conviction.

Of the three, I am most familiar with Matthias Regan, not only in terms of his poetry, but personally. When I was graduate student at the University of Chicago, I attended a course of his titled "Poetry from the Outside". His reading list included an array of poets who were at the time unfamiliar to me. It included such names as Jackson Mac Low, the Oulipo Movement, Charles Bernstein and Francis Ponge – writers who have influenced his poetics. His seminars were indeed seminal for me as they proved to be timely points of departure for thinking about the possibilities of poetry beyond the conventional lyric. Moreover, Regan exuded a real generosity of spirit during our discussions, and such generosity also shows

in his poems. There is a humanity in his voice that strives to break free from the stranglehold of America's consumerism gospel, a voice that strives for authentic alternatives. Yet, he avoids investing his words with didacticism. He instead invites the reader to participate in salvaging words and their associative meaning from the influences of social-speak; at times, his voice is rather minimalistic, but invitingly so, like that of George Oppen.

Stephanie Anderson is another poet I met during my time in Chicago. I first encountered her poetry at a reading hosted by a mutual friend. From the get-go, I was struck by the strange, abstracted quality of her language, which is yet so tangibly grounded in things, a la Seamus Heaney, with words like "cross-placed broom poles", "twill" and "denim" – such familiarity and unfamiliarity all at once. Moreover, her poetry is a world of things existing on their own terms; one rarely comes across the word "like" in her oeuvre – things are never "like" something else. They are simply themselves in her poetry, albeit unsettled by the whirlwind of relationships – family, lovers, friends, society. Consequently, everyday objects are juxtaposed strangely and in unexpected ways. As if to mirror how randomly emotions can associate and associate with objects, her syntax can also be highly unusual, opening up new verbal terrain for the imagination to struggle with and inhabit.

Unlike Anderson, CAConrad's distinctive style of poetry does not stem so much from his language as from his personality. His personality is very much his poetry, and vice versa. His voice does not hide his background or his quirks. Rather they enhance, invigorate and emancipate them. He is a self-described son of "white trash asphyxiation". If Elizabeth Bishop's mantra was to always see poetically, CAConrad's would be to live poetry, whichever way deviance takes you. With a notebook always ready at hand, he jots down his day-to-day episodes of curiosity and marvel. His notes then become ingredients for his poems – "shap[ing]... sets of notes... into poem." Such notes also become introductory texts to a related string of poems. He writes, for example, "Drink DIRECTLY from the air while watching the streaming drops fall onto the binocular lens. Open an umbrella and take notes to the beating of rain. You are a drought that is cured. You are a body sponging back your life." The poems then become exercises in self-awareness and even brutal honesty.

I am excited to introduce these poets to the Polish (and English) readership as they represent what is robust in American poetry now. They offer different ways of engaging and re-engaging life-perspectives built into the language, challenging our verbal know-how and poetic conventions.

/NIE TYLKO SZKOŁA NOWOJORSKA

Znaczna część wiedzy jaką polski czytelnik posiada na temat współczesnej poezji amerykańskiej bierze się z rozgłosu wokół tzw. szkoły nowojorskiej. Podczas gdy brzmienie takich nazwisk jak Czesław Miłosz czy Zbigniew Herbert wprawiało w drgania atmosferę literacką za Atlantykiem, poeci amerykańscy jak Frank O'Hara czy John Ashbery zaskarбили sobie posłuch młodego pokolenia polskich poetów, a to dzięki bezkompromisowości

i nieskrepowanej wyobrazni lingwistycznej. Tymczasem to co dzisiaj jest szczególnie warte uwagi w poezji amerykańskiej dominuje i w ogólnym pejzazu literackim. Mój dzisiejszy wybór padł na jedną poetkę i dwóch poetów, z których twórczością miałem okazję zapoznać się w ostatnich latach, bądź to w skutek własnych poszukiwań, bądź z polecenia – Matthias Regan, Stephanie Anderson, oraz CAConrad. Za wyjątkiem CAConrada autorzy ci wydają się wciąż silniej związani ze swym środowiskiem lokalnym, aniżeli znani są szerszej publiczności. Być może jednak jest to tylko kwestią czasu. Twórczość każdego z tych autorów wychodzi poza granice tego co powszechnie dostępne, lecz nie w pogoni za nowością, a raczej w dążeniu do ożywienia i odmiany języka, oraz z potrzeby, aby sprostać najbardziej wygórowanym wymaganiom dyktowanym przez artystyczne ambicje.

Najbliżej znany mi jest Matthias Regan, tak w kontekście twórczości, jak i w wymiarze osobistym. Kontynuując studia na Uniwersytecie Chicago uczestniczyłem w prowadzonych przez niego zajęciach pod nazwą „Poezja z zewnątrz”. Kurs wymagał zaznajomienia się z twórczością szeregu poetów wówczas mi nieznanymi, między innymi Jackson Mac Low, OuLiPo, Charles Bernstein czy Francis Ponge – źródła, z których Matthias Regan czerpał swą inspirację. Dyskusje, które wówczas toczyliśmy bezdyskusyjnie okazały się dla mnie fundamentalne i niejako w samą porę zaoferowały dogodny grunt do rozważań o potencjale poezji wykraczającej poza utarte ścieżki konwencji. Co więcej, Regan niezwykle hojnie dzielił się z nami bogactwem swych spostrzeżeń, i ta jego cecha objawia się również w jego twórczości. Jego poezja jest głosem człowieczeństwa pragnącego wyrwać się spod jarzma pieśni amerykańskiego konsumpcjonizmu – głosem poszukującym autentyczności wyrazu i brzmienia. Ten głos stroni od dydaktycznych tonów, a raczej zaprasza odbiorcę, by ten na własną rękę zmierzył się z wyzwaniem przywrócenia słowom ich pierwotnych asocjacji drzemających pod osadem społecznych wpływów. Chwilami intrygująco minimalistyczny, głos ten przywodzi na myśl skojarzenie z twórczością George’a Oppe’a.

Stephanie Anderson również poznałem w czasie mojego pobytu w Chicago. Pierwsze zetknięcie z poezją Anderson miało miejsce podczas spotkania poetyckiego prowadzonego przez wspólnego znajomego. Już pierwsze strofy sprawiły mi w zdziwienie nad osobliwą jakością języka, który z jednej strony wydał mi się abstrakcyjny, z drugiej zaś niezwykle namacalny, bo osadzony w otaczającej rzeczywistości, a la Seamus Heaney. Wyrażenia takie jak „skrzyżowane kije od miotły”, „splot skośny” czy „dżins” wywołują wrażenie bliskości i dystansu, brzmia znajomo i nieznanym zarazem. Innymi słowy, twórczość Anderson to wgląd w rzeczywistość, w której przedmioty istnieją, lecz ich obecność nie służy środkiem wyrazu. Tu rzadko spotykane jest wyrażenie „być jak coś” – rzeczy nigdy nie są jak coś innego. Pozostają zwyczajnie sobą, choć uwikłane są w skomplikowany splot relacji międzyludzkich – rodzinnych, miłosnych, przyjacielskich czy społecznych. Co za tym idzie, przedmioty znane nam z życia codziennego zyskują nowe, dziwaczne i nieoczekiwane reprezentacje. Aby niejako odtworzyć przypadkowość z jaką emocje wiążą się ze sobą i wchodzą w relacje z przedmiotami, składnia chwilami proponowana przez Anderson również bywa nietypowa, prowadząc w niezdołyte

obszary ekspresji, rzucając nie lada wyzwanie wyobraźni.

W odróżnieniu od Anderson, o unikalności stylu CAConrada stanowi nie tyleż język jakim się posługuje, co osobowość samego autora. Kwintesencją osobowości CAConrada jest jego poezja, i odwrotnie. Przekaz literacki nie stara się tuszować osobistych doświadczeń autora, czy jego dziwactw. Wręcz przeciwnie, zyskują one siłę wyrazu, ożywają, mogą nareszcie odetchnąć pełną piersią. Poeta sam pisze o sobie „syn białoskórego tandetnego niedoboru tlenu”. Gdyby Elizabeth Bishop posługiwała się mottem było by nim ‘postrzegaj zawsze poprzez pryzmat poezji’. CAConrad postulowałby raczej, aby żyć pełnią poezji, niezależnie od natury swoich upodobań i odchyłeń. Nieodmiennie z notesem w zasięgu ręki, CAConrad ma w zwyczaju spisywać częste momenty zdumienia czy zachwytu. Zapiski te stają się później składnikami wierszy – „nadając... zapiskom... formę wiersza”. Mogą też one przybrać formę tekstu- klamry spinającej kilka powiązanych ze sobą utworów. Oto jeden z nich: „Pij PROSTO z powietrza, obserwując, jak krople spadają na szkła. Otwórz parasol i rób notatki w rytm padającego deszczu. Jesteś uleczoną suszą. Jesteś ciałem na powrót chłonącym życie.” Wiersze stają się polem do zmagania o większą świadomość siebie, zmagania w obliczu brutalnej niekiedy szczerości.

Cieszę się niezmiernie składając na ręce polskich (i anglojęzycznych) czytelników, ciekawym współczesnego oblicza poezji amerykańskiej, twórczość trzech inspirujących autorów - tym bardziej, im bardziej różne są od siebie ścieżki jakie obierają negocjując i rewidując to w jaki sposób postrzegamy i opisujemy rzeczywistość poprzez pryzmat języka. Nasza wiedza językowa i znajomość konwencji literackich zostanie wystawiona na próbę.

MŁODZI I POLITYCZNI: TROJE POLSKICH POETÓW

/YOUNG AND POLITICAL: THREE POLISH POETS

REDAKTOR, POLSKA POEZJA:
/PAWEŁ KACZMARSKI
/MARTA KORONKIEWICZ

EDITOR, POLISH POETRY:
PAWEŁ KACZMARSKI/
MARTA KORONKIEWICZ/

Troje poetów, których wybraliśmy do pierwszego numeru „Widm/Spectres” - Szczepan Kopyt, Konrad Góra i Kira Pietrek - nie tylko reprezentuje to, co młoda polska poezja ma najlepszego do zaferowania. Jeśli chodzi o ostatnie 20 lat polskiej literatury, ta trójka stanowi również temat tego, co można by uznać za największą i najbardziej emocjonującą debatę wśród krytyków literackich i literaturoznawców - to jest dyskusji o politycznej funkcji poezji po upadku socjalizmu oraz transformacji gospodarczej w Polsce.

W Polsce poezja „otwarcie” polityczna - wiersze, które nie kryją swojego zainteresowania bieżącą sytuacją społeczno-polityczną - jest nazywana zwykle poezją zaangażowaną. Chociaż definicje mogą się różnić, samo pojęcie „zaangażowania” implikuje przynajmniej dwie kwestie (poza właśnie zainteresowaniem bieżącym kontekstem społecznym): 1) pisanie wierszy „o” konkretnym zjawisku społecznym (to jest przy użyciu tego zjawiska jako tematu bądź punktu wyjścia dla wiersza) oraz 2) dopuszczanie możliwości zmiany społecznej spowodowanej (względnie) bezpośrednio przez poezję.

Wielu młodych polskich poetów - a przez młodych rozumieć można na przykład tych, którzy debiutowali po roku 2000 - pisało tego typu wiersze: wychodząc od zainteresowania konkretną rzeczywistością społeczną swoich czasów, komentując tę rzeczywistość w bezpośredni, niezawołowany sposób, chcąc zmienić ją poprzez swoją literacką aktywność. Takie podejście jest postrzegane jako znacząca zmiana względem

poezji lat 90., kiedy niektórzy spośród najbardziej wpływowych autorów - zwłaszcza ci kojarzeni z „brulionem”, m. in. Marcin Świetlicki, Marcin Baran, Marcin Sendek - wydawali się zainteresowani głównie, o ile nie jedynie, najbardziej intymną, prywatną przestrzenią jednostki (co oczywiście jest uproszczeniem, ale pozostaje mimo wszystko najbardziej popularnym odczytaniem tej poezji).

Ten rodzaj międzypokoleniowego przesunięcia nie powinien być widziany jako proces antagonizacji. Istnieje widoczna ciągłość między dwoma pokoleniami; to raczej relacja oparta na wzajemnym szacunku i inspiracjach, niż typowy konflikt „młodych” ze „starymi”. Mimo to, mamy do czynienia z pewnymi znaczącymi zmianami. Powód wydaje się oczywisty: wyjściowa perspektywa młodych poetów została zdefiniowana - przynajmniej w społeczno-politycznym sensie - przez poczucie braku bezpieczeństwa (spowodowane wzrastającą prekarnością warunków pracy), absurdalne nierówności ekonomiczne, silne poczucie niesprawiedliwości i przekonanie o niemożności zmiany globalnej rzeczywistości za pomocą istniejących instytucji liberalno-demokratycznego państwa narodowego. Można tu sparafrazować wiersz Kopyta: nie ma żadnego kryzysu - to, czego jesteśmy świadkami, to naturalna część kapitalizmu, jego inherentny mechanizm, którego nie sposób oddzielić od samego rdzenia świata, w którym żyjemy. To poczucie jest dziś silniejsze niż dziesięć bądź dwadzieścia lat temu. Nowe polityczne zjawiska przynoszą nowe podejście do literatury - na pewnym poziomie jest to dość proste.

Ale tu właśnie pojawia się problem oddzielenia. Niektórym czytelnikom może się wydać, że poeci tacy jak Kopyt, Góra czy Pietrek skupiają się szczególnie na politycznych aspektach świata, w którym żyją. A to nie do końca prawda; poczynić należy subtelne, ale znaczące rozróżnienie: pomiędzy skupieniem się na polityce a odzyskaniem politycznej perspektywy jako części codziennego życia. Podczas gdy można twierdzić, na przykład, że poezja nowofalowa miała konkretny polityczny cel (choć, ponownie, jest to uproszczenie), to zaangażowanie polityczne młodych poetów wyrasta z ich ambicji, by odzyskać codzienność jako pewną całość - bez tłamszenia bądź wymazywania jego politycznych manifestacji.

Nie chodzi więc o wprowadzanie polityki do wiersza (jakby była nowym zjawiskiem), ale raczej o znoszenie sztucznej bariery między tym, co polityczne, i tym, co intymne/poetyckie.

Innymi słowy, wiersze, które prezentujemy w pierwszym numerze „Widm/ Spectres” mogą być widziane jako wezwanie do bardziej holistycznego postrzegania życia w poezji (i w ogóle w literaturze). W pewnym sensie jest to wezwanie o negatywnym, a nie pozytywnym charakterze: Kopyt, Góra czy Pietrek chcą, byśmy oparli się chęci oddzielenia przestrzeni politycznej od intymności czytania. Przyczyna, dla której jesteśmy skłonni przeprowadzać taki podział, leży najprawdopodobniej w językowych mechanizmach, reprodukowanych i narzucanych nam przez współczesne media, mainstreamowych polityków, szefów w wielkich korporacjach, etc.

Język tych, którzy mają władzę (władzy państwowej, wielkiego biznesu czy mediów) jest zatem jednym z podstawowych materiałów, z których Kopyt czy Pietrek wytwarzają swoje wiersze. Poeci ci podejmują próbę przejęcia i sabotowania mowy bądź idiomu współczesnego kapitalizmu: pokazywania tkwiących w nim paradoksów

i absurdów, przedrzeźniania jego retorycznych manier, ujawniania jego głęboko nieludzkich (czasem idiotycznych, czasem przerażających) dogmatów. Góra, z drugiej strony, skupia się na tych, którzy głosu nie mają, których pozbawiono języka, i mówi w ich imieniu lub z zajmowanego przez nich miejsca - pozycji biednego, szalonego, nie-ludzkiego.

W tym momencie czytelnik prawdopodobnie zauważył już, że nie padło dotąd ani jedno słowo na temat Czesława Miłosza, Adama Zagajewskiego czy Wisławy Szymborskiej - mimo że staraliśmy się zarysować pozycję młodych poetów w szerszym literackim kontekście. Rzecz w tym, że owi tak zwani „uznani” poeci - ci, których nadal często identyfikuje się po prostu ze współczesną polską poezją jako taką - nie mają zbyt wielkiego wpływu na poezję najnowszą, jeśli rozumiemy przez nią utwory powstające przez mniej więcej dwie ostatnie dekady. Miłosz (czy Zagajewski, czy Szymborska) nie stanowią mocnych poprzedników (w terminologii Harolda Blooma), figury mistrza/ojca/nauczyciela, któremu młodzi musieliby się w pewnym momencie przeciwstawić, którego musieliby skrytykować czy naindeprretować.

Relacja młodych poetów wobec tej trójki (a także, na przykład, Zbigniewa Herberta) jest dużo mniej namiętna. Młodzi nie są nawet skłonni by uznać ich za potencjalne źródło inspiracji, a co dopiero nawiązać dialog czy polemikę. Jednym z przykładów tego obojętnego nastawienia jest krótka ankieta opublikowana w „Odrze” (5/2011), gdzie młodzi poeci zostali poproszeni o opowiedzenie, w jaki sposób Miłosz wywarł wpływ na ich podejście do wiersza. Wszystkie odpowiedzi były w rzeczywistości grzecznym sposobem na zauważenie, że ten wpływ był w zasadzie żaden. Jeśli chodzi o figurę ojca/nauczyciela, można argumentować, że ta funkcja wypełniana jest dziś przez Andrzeja Sosnowskiego, Piotra Sommera czy nawet Marcina Świetlickiego (lub, do pewnego stopnia, Romana Honeta bądź Eugeniusza Tkaczyszyna-Dyckiego) - ale Miłosz, Zagajewski, Szymborska i Herbert są od tego naprawdę odlegli.

Powyższe obserwacje mogą sugerować, że Kopyt, Góra i Pietrek powinni być czytani przede wszystkim - jeśli nie wyłącznie - w kontekście poezji polskiej lat 90., co oczywiście nie jest prawdą. Góra na przykład pozostaje pod silnym wpływem czeskiej poezji undergroundowej (np. Egona Bodndy'ego czy Vítězslava Nezvala) czy twórczości Władysława Broniewskiego; wiersze Kopyta mają swoje korzenie w tradycji amerykańskiej jazz poetry (czy, jak określiła to June Jordan, „New World poetry”) i w twórczości polskich modernistów, takich jak Bruno Jasioński czy Julian Tuwim. Mniej jasno jawi się kwestia inspiracji Kiry Pietrek - jej pierwsze dwie książki, choć znakomite, nie wystarczają jeszcze by precyzyjnie określić główne źródła wpływu czy inspiracji.

Tak czy inaczej, poeci, których wybraliśmy do pierwszego numeru rozwinęli już niezależne, mocne dykcje. Wierzmy, że w tłumaczeniu ich głosy zabrzmiały równie przekonująco i głośno.

/YOUNG AND POLITICAL: THREE POLISH POETS

The three poets we have chosen for the first issue of "Widma/Spectres" - Szczepan Kopyt, Konrad Góra and Kira Pietrek – do not only represent, in our opinion, the best of what the young Polish poetry has to offer. As far as the last 20 years of Polish literature are considered, those three constitute the very subject of what may be seen as the largest and the most passionate debate among scholars and critics - namely, the debate about political function of poetry after the fall of socialism and subsequent economic transformation in Poland.

In Poland, the "openly" political poetry - poems which do not hide their interest in the current sociopolitical situation - is usually called *poezja zaangażowana*, a term which may be loosely translated as the "poetry of involvement". Although the definitions may vary, the notion of "involvement" (*zaangażowanie*) implies at least two things: 1) writing poems about specific social phenomena and 2) aiming for direct social change through poetry.

Many young Polish poets - and by "young", those who published their first book after the year 2000 - have written this fashion, stemming from their interest in the specific social reality of their times, commenting on this reality in a non-camouflaged manner, and willing to change this reality through their literary activities. This is perceived as a significant shift from the poetry of the 90s, when some of the most influential authors - particularly those associated with the *brulion* magazine, such as Marcin Świetlicki, Marcin Baran or Marcin Sendek - came to be seen as interested mainly, if not only, in the most intimate and private space of an individual (which is quite a simplification, but still, this is the most popular way of reading them).

This sort of an inter-generational shift should not be seen as a process of antagonization - there is a visible continuity between the two generations, a lot of mutual respect and inspiration rather than a typical conflict between the "old" and the "young" - and yet, things have changed quite decisively. The reason seems obvious: the default perspective of the young poets is defined - at least in the sociopolitical sense - by the feeling of insecurity (caused by the increasingly precarious conditions of labour), ridiculous economic inequalities, a strong feeling of injustice and a sense of being unable to change the global reality through the established institutions of a liberal democratic nation-state. One could perhaps paraphrase a poem by Kopyt: in fact, there is no crisis whatsoever - what we are witnessing is just a natural part of capitalism, an inherent mechanism that cannot be separated from the very core of the world we live in. This feeling is stronger now than it was ten or twenty years ago. The new political phenomena bring about a new approach to literature - on some level it's as simple as that.

But this is where the problem of separation comes into play. To some readers it may seem as if poets like Kopyt, Góra or Pietrek are focusing specifically on the political aspects of the world around them. That is not entirely true; there is a subtle yet important distinction to be made: a distinction between refocusing on the politics and regaining the political perspective as a part of one's everyday life. Whereas one may claim that, for example, the

New Wave (Nowa Fala) poetry had a specific political purpose (though, once again, it is a simplification), the young poets' political involvement, on the other hand, stems from their ambition to regain the everyday life as a whole - without repressing or erasing its political manifestations.

It is not about introducing the politics (as if it was something new), but rather about abolishing the superficial barrier between the political and the intimate/poetic.

In other words, the poems we present in the first issue of "Widma/Spectres" may be seen as a call for a more holistic approach towards life in poetry (and literature in general). In a way, this call is of a negative, and not positive, nature: Kopyt, Góra and Pietrek want us to resist the urge to separate the political space from the intimacy of reading. The reason why we tend to separate those two is most likely found in the language mechanisms reproduced and imposed upon us by the contemporary media, mainstream politicians, bosses and executives in the big corporations, etc.

The language of those in power (be it authorities, big business or media) is thus among the primary resources from which the poems of Kopyt or Pietrek are produced. Those poets attempt to capture and sabotage the very speech or language of contemporary capitalism: show its paradoxes and absurdities, mock its rhetorical manners, reveal its dogmas as deeply inhuman (sometimes ridiculous and sometimes terrifying). Góra, on the other hand, chooses to focus on those who lack their own voice, who are deprived of language, and speaks in their name or from their place - the place of the poor, the mad, the non-human.

By now the reader has probably noticed that nothing has been said about Czesław Miłosz, Adam Zagajewski or Wisława Szymborska, even despite the fact that we tried to say a bit about the young poets' position in the context of a larger literary tradition. The fact is that those so-called "established" poets - those who are still quite often identified with Polish contemporary poetry - are not at all influential in the context of Polish poetry in the last two decades or so. It is not the case of Miłosz (or Zagajewski, or Szymborska) being some kind of a strong predecessor (in Harold Bloom's terms), a master/father/ teacher figure whom the young ones must at some point oppose, criticize and misread.

The young poets' relationship towards these three poets (as well as, for instance, Zbigniew Herbert) is much less passionate. Young poets are not likely to even acknowledge them as a potential source of inspiration, much less start a dialogue or an argument. One example of this dispassionate approach is the short inquiry published in the "Odra" magazine (5/2011), where young poets were asked to comment on the Miłosz's impact on their own approach to poetry. All the responses were in fact a polite way of noticing that there is nothing to be said. When it comes to the father/teacher figure, one may argue that such a function is fulfilled today by Andrzej Sosnowski, Piotr Sommer or even Marcin Świetlicki (or, to some extent, Roman Honet and Eugeniusz Tkaczyszyn-Dycki) - but Miłosz, Zagajewski, Szymborska and Herbert are all a long shot.

The above observation may suggest that Kopyt, Góra and Pietrek should be read primarily (if not only) in the context of the Polish poetry of the 90s; that is, obviously, not true. Góra, for example, is influenced heavily by the Czech underground poetry (i.e. Egon Bondy, Vítězslav Nezval) and by the poems of Władysław Broniewski; Kopyt's poems are rooted both in the American jazz poetry tradition (or in what June Jordan called the "New World poetry") and in the oeuvre of Polish modernists like Bruno Jasieński and Julian Tuwim. Things are less clear with Kira Pietrek - her two first books, however brilliant, are probably not enough to define precisely her main sources of inspiration.

Either way, the poets we have chosen for the first issue have already developed their own independent, powerful voices. We believe that those voices will sound as loud and powerful in translation.

CONFESSIONS OF A WORD PROCESSOR

Looking for the tip
that will let the words out

she scrambles under the covers
long legs squirming—

“running in air”
or how a turtle or rat

or cat or mouse or man
will flair screaming

when grasped by a superior.
The rhyme is obvious

perhaps inferior
as a result. The little

cursing bar sits waiting
on the screen

impatiently winking.

WYZNANIA PROCESORA TEKSTU

W poszukiwaniu wskazówki
która wypuści słowa

pełza pod przykryciem
wikłają jej się nogi—

“wisi w chmurze”
albo jak żółw czy szczur

kocur mysz czy człowiek
błyska z piskiem

złapana w indeks górny.
To oczywisty rym

więc może
wtórny. Mała

bluzgająca kreska czeka
na ekranie

i niecierpliwie mruga.

"ALL THE GARBAGE THE SEA BRINGS ASHORE"

The sun in a double veil of cloud
pale reflection of itself in a lens

a retreating shroud
to be replaced by another

....

you have to have it
to break it

or

break it you
bought it

....

that we throw into the room
what we're talking about

flashed assumption

“WSZYSTKIE ŚMIECI WYRZUCONE PRZEZ MORZE”

Słońce za grubą zasłoną chmur
jego blade odbicie w obiektywie

całun rozsuwa się
ustępując innemu

....

musisz to mieć
żeby to zmiąć

albo

zernij to sam
to kupiłeś

....

że wrzucamy do pokoju
o czym rozmawiamy

prześwielona hipoteza

THE SAILORS

Teenage ninjas with big boobs
& bigger clips get
situated

in awkward clusters, specters
upon specters.
Bad-asses

in hellish array, or finding
pattern in the plummet
cat-like

somersaults through splatter.
The slaughter matters
a day

then fades. The gathered
spray — flowers plukt from roadside
ditches —

reanimated as warrior
bitches strong enough
to keep

wraiths at bay. But even these
swept away by sailors leaping
up to pay.

MARYNARZE

Nastoletnie ninja z wielkimi cycami
& większymi klipsami
zbierają się

w koślawe grupy, widma
na widmach.
Twarde sztuki

w piekielnym szyku, szukają
ładu w karkołomnych
kocich

saltach wśród gradu.
Ślad jatki znać
chwilę

i blednie. Badyłe
— narwane w rowie
pokrzywy—

wskrzeszone jako wojownicze
dziwy dość silne
żeby powstrzymać

upiory. Choć nawet one
tracą fason kiedy marynarze wyskakują
z kasą.

ROZKŁAD

Rozkład obmyślony
jako beton, beton
jako ruina—

chłopcy musicie
zacząć się prostować
żeby być na szczycie

.

kropla

trafia

w sedno

lis

zdobywa groblę—

.

2 dzieci pokonuje jezioro

pontonem

żeby zeskoczyć

z huśtawki-opony

DISSOLUTION

Dissolution imagined
as concrete, concrete
as wrecked—

you guys better begin
to straighten out
if you wanna win

the dram

hits

home

the fox

crosses the dam—

2 children take a canoe

across the lake

to fling themselves

from a tire swing

HEROICALLY

So you heroically kill
a couple bad guys
& before you know it

the comic book
mafia is lecturing
your wife. Or

you're at the mall
& the Vice President
gets mad at you

so homeland security
is going to arrest you
& your children

keep crying & whining
for mom & the other
shoppers watch you

there with the parking
lot's summer sun
flashing darkly off

the VP's SUV.

BOHATERSKO

Więc bohatersko zabijasz
paru złych facetów
i nim się obejrzysz

komiksowa
mafia prawi twojej żonie
kazania. Albo

jesteś w centrum handlowym
i wścieka się na ciebie
wiceprezydent

więc służby bezpieczeństwa
mają cię zgarnąć
i twoje dzieci

płaczą i szlochają
mama a inni
klienci obserwują cię

w parkingowym
letnim słońcu
odbijającym się smutno

w SUV-ie wiceprezydenta.

IN A SPECTACULAR DERAILMENT

Wind-flung, I take to train.

Mornings, the paper-mill's ash slung
on step and stoop and flower-box.

Motion like that.

Regular with cellophane and roof-burn. Dazed
at the dinner booths. Knuckley

I steady in the aisles.

Same self, same self back,
all ooze and smooth,

pilgrimage positioned like the sweep
against grey leavings.

WYRZUCONA Z TORU

Pchana wiatrem, łapię pociąg.

Co rano pył z papierni opada
na schody, werandę i skrzynki z kwiatami.

Wszystko tak się układa.

Celofan i poparzone usta. Oszołomiona
w barowym boksie. Zaciskając pięści

sadowię się w przejściach.

Ta sama, znów ta sama,
wzburzona i grzeczna,

a moje wędrówki jak zamach miotły,
co wymiata szare resztki.

A KAŻDA Z WARSTW NA TEJ SAMEJ PŁASZCZYŹNIE

Jesteś dziewczynką Catcha, jakiś szept
na schodkach, i klekotanie kluczy;
jak odgłos cyngla. Podciągam spódnicę
i śmigam wzdłuż liter, nie złotych –

to raczej hasła w stylu Skrzydełka Delicje
i Mrożone Winogrona albo Nie
Wjeżdżać w Dym. A teraz galopem
koło Sassafras Point, przez

Drilland, Helnway – w dawnej garbarni
fabryka papieru – aż nagle znów skądś
ten worek – jego chrapanie
czy wentylator? Czerń sadza

czy może czerń kostna? Diagonal i muślin
pod ręką, czy drelich jak płótno na żagle?
Te różne uczucia tworzą stop
który nie daje odpocząć – skóra trafiła

na kolce. Budzę się w pociągu, odsłaniam czerwoną
morę, a za nią Gownsville i puste
młyny i dalej zarys fałd i fal –
surowy półmrok, powrót do domu.

ANY SURFACE ON THE SAME PLANE

You're Catch's little girl somewhere sighs
from stoops, and keys are clacking;
trigger-sound. I lift my skirts
to dash past no gold letters

but signs instead for Poultry Exotics
and Frozen Grapes and Do Not
Drive Into Smoke. Now galloping
past Sassafras Point, through

Drilland, Helnway – paper mill in place
of tannery – 'till finally I am still
with burlap – his snoring or
the ceiling fan? Lamp black

or black ivory? Muslin and twill
underhand or denim like sailcloth?
These various affections are an alloy
detrimental to repose – skin caught

on jagers. I wake to train, draw the red
moreen against Gownsville or empty
mills or an outline of swell and sweep –
this the coming home in raw twilight.

WILDCRAFTED

Pick-up backfires into stasis;
Bud in camouflage down
the drive, calls to Catch,

Cooner

saw a fisher down his way.
Banter about offal and clomp
and Emily pours from quarter-

keg, kept in the fridge with other
essentials. She tips the canning
jars, trips over to orange

furniture bulging, smell of
newsprint and bleach.

Can I?

Like a barn-shack lean-to

of plank and screen, attached
to the house is a bird sanctuary;
concentric layers, a shell to shield

from curious ramblers, then
chicken wire. Cross-placed broom
poles and wooden nesting boxes,

ground sprinkled with owl pellets.
You see, illegal to keep a Great
Horned in captivity but Bud has

two; northern, paler, raised from
foundlings. She enters quiet,
birds sleep-like, heads sunken

and wings close as clutching.
She cross-legs on a hacked-off
stump, settles, and the amber

eyes open. Immobile except
for the turning of heads, stare
straight. Thus the three regard.

Z NATURY

Pikap krztusi się i nieruchomieje;
Bud w kamuflażu idzie
ulicą, krzyczy do Catcha,
Cooner

widział po drodze rybaka.
Gadka o podrobach i przynęcie,
a Emily nalewa piwa z

beczki, którą trzyma w lodówce z innymi
zapasami na czarną godzinę. Przechyla napelnione
weki, porusza się niepewnie pomiędzy pomarańczowymi

wiktoriańskimi meblami, w zapachu
gazet i bielinki.

Można?

Jak prowizoryczna przybudówka

z desek i drutu, przyklejona
do domu stoi woliera;
koncentryczne koła, pancerz chroniący

przed wścibskimi gośćmi, a dalej
gęsta siatka. Skrzyżowane drzewce szczotek
i drewniane budki lęgowe,

ziemia upstrzona odchodami sów.
No wiesz, nie wolno trzymać puchacza
wirginijskiego w niewoli, ale Bud ma

dwa; z północy, o jaśniejszym upierzeniu, odchowane od
pisklęcia. Emily wchodzi po cichu,
ptaki zdają się uspięne, z opuszczonymi głowami

i skrzydłami po sobie.
Krzyżuje nogi na ściętym
pniu, sadowi się, a wtedy bursztynowe

oczy otwierają się szeroko. Nieruchome
oczy w obracających się głowach spoglądają
na wprost. I tak się w siebie wpatrują, we troje.

BEING PLACED ON THESHELF

With colour of authority most anomalous
The name rubbed off the map
Imperium in Imperio

These frail words were all that protected
So there will be no more changing
On mere caprice

Personal authority
Pain cannot be
Separated from renunciation of greatness

Almost the last few threads

ODŁOŻONE NA PÓŁKĘ

Kolor władzy tak bardzo nietypowy
Nazwa starta z mapy
Imperium in Imperio

Te kruche słowa były jedyną osłoną
Nie będzie już zmian z powodu
Byle zachcianki

Osobisty autorytet
Nie rozdzielisz bólu
Od pożegnania się z wielkością

To niemal ostatnie nitki

FROM (SOMA)TIC POETRY EXERCISE & POEM /Z (SOMA)TYCZNE ĆWICZENIE POETYCKIE I WIERSZ

MINDING THIRST

--for Jamie Townsend

Watch weather report for heavy rain. On the day before, drink NOTHING. No beverages of any kind. Eat no soup or broth. Eat only steamed vegetables with soft noodles or bread. Wait for rain. Set your alarm to wake in the middle of the night, and then sit by the window peering into the dark sky with binoculars. Think about your first memory of being thirsty. Take notes, go back to sleep.

Wait for rain. You are still not drinking the next day and you are very thirsty. When rain arrives sit by the window. Close your eyes, take your pulse, hear the rain, feel your blood. Imagine that the water you hear coming to earth will never touch your lips, can never quench the dryness that is your mouth. Were you ever so thirsty that you were in pain? Open your eyes, take notes.

Go out into the rain. Lie on the ground. Look into the sky through binoculars with your mouth open. Drink DIRECTLY from the air while watching the streaming drops fall onto the binocular lens. Open an umbrella and take notes to the beating of rain. You are a drought that is cured. You are a body sponging back your life. Shape your three sets of notes into one poem or three.

ŚWIADOMOŚĆ PRAGNIENIA

--dla Jamiego Townsenda

Wypatruj prognozy zapowiadającej obfite opady. Dzień wcześniej nie pij NIC. Żadnych napojów. Żadnych zup ani wywarów. Jedz warzywa na parze z makaronem lub chlebem. Czekaj na deszcz. Nastaw budzik, wstań w środku nocy, usiądź przy oknie i śledź ciemne niebo przez lornetkę. Przypomnij sobie, kiedy po raz pierwszy pojawiło się pragnienie. Zrób notatki, połóż się spać.

Czekaj na deszcz. Nazajutrz wciąż nic nie pijesz i odczuwasz intensywne pragnienie. Gdy nadejdzie deszcz, usiądź przy oknie. Zamknij oczy, zmierz tętno, wsłuchaj się w deszcz, wycuj pulsującą krew. Wyobraź sobie, że spływająca na ziemię woda nigdy nie dotknie twoich warg, nigdy nie ukoi suchości w ustach. Zdarzyło ci się odczuwać pragnienie tak silne, że wywoływało ból? Otwórz oczy, zrób notatki.

Wyjdź na deszcz. Połóż się na ziemi. Obserwuj niebo przez lornetkę z otwartymi ustami. Pij PROSTO z powietrza, obserwując, jak krople spadają na szkła. Otwórz parasol i rób notatki w rytm padającego deszczu. Jesteś uleczoną suszą. Jesteś ciałem na powrót chłującym życie. Z trzech kompletów notatek ułóż jeden lub trzy wiersze.

KNOLL THIRST

bread asks
body to hold its
measurement of worth

crane my
neck back and
forth on telephone
glance at suit of
cards for their
sharpened edges
skid marks of
fatal crash
visible for months
there it is
there it is

oh my god there it is LISTEN LISTEN

I'm getting a tattoo of
your face on my
ass to show
you every time
you say goodbye

WZGÓRZOWE PRAGNIENIE

chleb prosi
ciało o dokonanie
pomiaru jego wartości
    wyginam
    szyję w tył i
w przód przy słuchawce
spoglądam na talię
kart śledząc
zaostrzone krawędzie
    ślady hamowania przed
    śmiertelnym wypadkiem
widoczne miesiącami
    no i masz
    no i masz
o mój boże i masz SŁUCHAJ SŁUCHAJ
    zamierzam wytatuować
    twój portret na
dupie i pokazywać
kiedy będziesz
    się żegnać

QUA THIRST

I was thirsty in
1976 on our way
to a bicentennial picnic
35 years later we
eat burritos
become sad
tears of the cook
got into the rice and beans
most afternoons weepy
priests eat here
mourning their cocks
my suggestion of
castration upsets
everyone who fail
to consider
my concerns

JAKO PRAGNIENIE

Byłem spragniony w
1976 jadąc na
piknik z okazji dwusetnej rocznicy
35 lat później
    jemy burrito
    tracimy humor
    łzy kucharza
    zmieszane z ryżem i fasolą
    popołudniami jedzą tu
płaczliwi kapłani
w żałobie po swoich ptaszkach
na moją sugestię
kastracji bulwersują się
ci których
nie obchodzą
moje obawy

NECRO THIRST

it's hurting
me get out of
    my house if you
    don't hate death as
    much as I do
fuck you and your
smug Buddhist calm
    alchemy of thorns
from kind intentions
it's none of your
business if I trick
the doorman into
    thinking I'm
    his wife he
wrote my name
in a heart as
though I didn't
    ask him to

NEKRO PRAGNIENIE

boli
mnie wynoś
się z domu jeśli
twoja nienawiść do
śmierci jest słabsza
pierdołę ciebie i twój
nadęty buddyjski spokój
alchemia cierni
z najlepszych chęci
co cię obchodzi
czy oszukałem
dozorcę każąc mu
myśleć że jestem
jego żoną wyrzył
moje imię
w sercu tak
jakbym go o to
nie prosił

KONRAD GÓRA

Z Requiem dla Saddama Husajna i inne wiersze dla ubogich duchem i Pokój widzeń

FROM \Requiem for Saddam Hussein and Other Poems for the Poor in Spirit and Room of Visions

AMERICANA

Tekst na zamówienie

Jej powietrze jest klarowane dłutem, to Polska.
W spojrzeniu ukrywa głóg na złomowisku, to Polska.
Błoto, jelenie, szczęk ognia w pszenicy, to Polska.
Turbina na maź braną z kotłowni, to Polska.
Listopad w małym, tłustym, księżycu, to Polska.
Klaser do pajaków na zebraniu Rady, to Polska.
Wibr pozostały po urwanym znoju, to Polska.
Zająknięcie w dokładnie utraconej chwili, to Polska.
Bażant, ta kura z turbosprężarką, to Polska.
Jeż i dwoje małych, to w pełni Polska.

Jeż i dwoje małych, to w pełni brak Polski.
Bażant, ta kura z turbosprężarką, to brak Polski.
Zająknięcie w dokładnie utraconej chwili, to brak Polski.
Wibr pozostały po urwanym znoju, to brak Polski.
Klaser do pajaków na zebraniu Rady, to brak Polski.
Listopad w małym, tłustym, księżycu, to brak Polski.
Turbina na maź braną z kotłowni, to brak Polski.
Błoto, jelenie, szczęk ognia w pszenicy, jest brakiem Polski.
W spojrzeniu ukrywa głóg na złomowisku, ten brak Polski.
Jej powietrze jest klarowane dłutem, to brak Polski.

(uwaga techniczna dla ewentualnego tłumacza: w wypadku tłumaczenia tego tekstu na dowolny język, proszę o przekład terminów „Polska” i „brak Polski” na ekwiwalent miejscowy; np. w wypadku tłumaczenia na szwedzki jako „Szwecja”, „brak Szwecji”. Tybetańczykom, Kurdom, Baskom itd., bezpaństwowcom, anarchistom, itd., pozostawiam wolny wybór.)

AMERICANA

TEXT MADE TO ORDER

The air is clarified with a chisel – this is Poland.
A hawthorn bush hides from view in a scrapyard – this is Poland.
Mud, deer, the crackle of fire in the wheat – this is Poland.
A grease-covered turbine from a boiler room – this is Poland.
November in a fat, little moon – this is Poland.
An album for spiders at a council meeting – this is Poland.
A vibro remaining after labor curtailed – this is Poland.
A stammer in a precisely lost moment – this is Poland.
A pheasant, that turbocharged chicken – this is Poland.
A hedgehog with two babies – this is absolutely Poland.

A hedgehog with two babies – this is absolutely not Poland.
A pheasant, that turbocharged chicken – this is not Poland.
A stammer in a precisely lost moment – this is not Poland.
A vibro remaining after labor curtailed – this is not Poland.
An album for spiders at a council meeting – this is not Poland.
November in a fat, little moon – this is not Poland.
A grease-covered turbine from a boiler room – this is not Poland.
Mud, deer, the crackle of fire in the wheat are not Poland.
A hawthorn bush hides from view in a scrapyard – this is not Poland.
The air is clarified with a chisel – this is not Poland.

(Technical Note for Potential Translator: When translating this text into any other language, please translate the phrases “this is Poland” and “this is not Poland” into the local equivalents – e.g.: in the case of a Swedish translation, please use “this is Sweden” and “this is not Sweden.” Tibetans, Basques, stateless persons, anarchists, etc. may choose for themselves.)

TRZY PUSTE WIERSZE

Śmierć

Że się przepisze na drugą stronę światła,
na których stoją kierowcy śmieciarek i
bez tego ślepi? Że się obróci nominal
w kruszec? Nie wiem. Mój narrator dokonał
samospalenia. Nagi, złuszczone, leży pode mną
jak swój cień, a ja znowu odpowiadam za niego.

Ptactwo

Pamiętasz piec kaszłący od framug i zwózkę
drewna na oczach piekieł? Bo nie pamiętasz. I nie ma
świadców, chyba że ptactwo twoich kominów:
gawron polaczek i kawka żydziak.

Historia

Sączyć jad, kształtować widmo.
Poić zgorzel w kośćcu żeber.
Tracić pamięć przez opór do dni.

Pobierać pamięć do oporu żeber.
Wypierać widmo, które niesie ulgę.
Wreszcie historia: trzy puste kubły.

THREE EMPTY POEMS

Death

So you cross to the other side of the light,
where the garbage-truck drivers wait, blind
as they are? So the face value turns
into precious metal? I don't know. My narrator
has self-immolated. Naked, stripped raw, he lies beneath me
like his own shadow, and I answer for him once again.

Birds

Do you remember the stove spluttering from the casing
and the carting of wood before the eyes of hell? You don't remember.
And there are no witnesses but the birds of your chimneys:
rook little pole and jackdaw little jew.

History

To ooze venom, to shape the specter.
To water gangrene in the bone of the ribs.
To lose memory by resisting the days.

To take on memory until the ribs give way.
To drive out the specter that brings relief.
History at last: three empty buckets.

MUSZĄ BYĆ MILIARDY

Muszą być miliardy spojrzeń nienawiści Musi być lustro do miliarda spojrzeń Musi być niebo głuche jak lustro kiedy Być to za krótkie słowo Do wiersza z dużymi literami Używa się dużych liter gołymi rękami Rozstawiając usta w komicznym otępieniu Żeby wypuścić całe powietrze dużej litery Gnąc przy tym kark jak kark przechrzty Musi odbijać ziemię do stłumienia pustki Jak pod cudzym spojrzeniem cofa się swoje Cofa się słowo dane pod spojrzeniem Pod cudzą nienawiścią którą karmiąc się przed lustrem doznajesz sytości i opada łuska z powiek Kiedy orszak prowadzony przez pastucha o zmierzchu trafia między cykle i Ostatni tracą z oczu pierwszych przechrzta i pastuch Są już plecami do siebie ja jestem Bez powietrza Zostałem z jedną literą Musi opaść łuska Musi się być bezbronnym Wyjętym z obleczenia Rozewrzeć powieki Być rozwartą powieką
Jedną rozwartą
powieką drugą
Zostawiając na
spojrzenie

THERE MUST BE BILLIONS

There must be billions of hateful looks There must be a mirror for a billion looks There must be a sky as silent as the mirror when Be is too short a word For a poem with capital letters You use capital letters with bare hands Opening your lips with comic stupefaction To release all the air from a capital letter Bending your neck before it like the neck of a convert Must reflect the earth to quell the void As your look retreats under the look of another The given word retreats under the look Under another's hate on which you feed before the mirror until you are sated and the scales fall from your eyes When the procession led by the herdsman at dusk finds its way between the cycles and the Last ones lose sight of the first ones the convert and the herdsman Are back to back by now I am Airless Left with a single letter The scale must fall You must be defenseless Removed from your casing To open the eyelids To be an opened eyelid
One opened
other eyelid
Leaving it for
a look

OFIARA

Most, rzeka, w skórze oka kielkuje krosta.
Mgła, pług w pustej ziemi. Nie ma ziemi.

Skurcz, drzazga, tynk gnije w fałdzie.
Zwierzę bez języka. Nie ma języka.

Tłusty bachor dla wapna zdziera tynk ustami.
Jego dłonie bez zawiązanych paznokci.

Potliwe ciało krzewi woń odpustu.
Musi być ja. I, jego nie ma.

Chce być ofiarą mojej historii.
Wnika do ściany, za którą nic nie m

(Requiem dla Saddama Husajna i inne wiersze dla ubogich duchem)

VICTIM

Bridge, river, a pimple sprouts in the skin of the eye.
Mist, a plow in the empty earth. There is no earth.

A cramp, a splinter, plaster rots in a fold.
An animal without a tongue. There is no tongue.

A fat little brat strips the plaster with his mouth for the lime.
His hands still lacking fingernails.

A sweaty body exudes the aroma of indulgence.
There must be I. But there isn't.

It wants to be the victim of my story.
It passes into the wall, behind which there is n—

(Requiem for Saddam Hussein and Other Poems for the Poor in Spirit)

wierszyk z kiszonej kapusty

zgodność słowa i myśli. patrząc jeszcze dalej
poza wieże kościołów i blokowe przedmieścia
widzę zielone wzgórza. miasto jest otoczone
przez piaszczyste wydmy. abrazja. interglacjał.

turyści rodzą się w szale, w hotelach, jest holocaust.
nikt nie zmaże uśmiechów młodym sprzedawczyniom.
cumują marynarzy na opalonych klatkach.
roztapiam się jak niemiecka tabliczka czekoladek.

są dla nas sprawy niejasne, panowie. nasze
mnożące się w mrozącym tempie zbiory aksjomatów:
hegel, lewica, marks, bum i co wtedy?
był, określa świadomość gładkolufowej broni.

a small poem made of sauerkraut

the compliance of word and thought. looking further still
past the church towers and the soviet-era suburbs
i make out grassy knolls. the city is surrounded
by sand dunes. abrasion. interglacial.

tourists are born in a frenzy, in hotels, and there's a holocaust.
no one will wipe the smiles off the salesgirls.
sailors dock at heated-up pads
i melt down like a bar of german chocolate.

there are things we don't understand, boys. our
sets of axioms multiplying at a chilling rate:
hegel, the left, marks, bam and then what?
being, defines the consciousness of a smoothbore weapon.

[WIDZIAŁEM RÓW, PO KTÓRYM PODRÓŻUJE SŁOŃCE]

widziałem rów, po którym podróżuje słońce
czysty jak nasienie po wielu dniach miłości
widziałem zelektryfikowane kraje
jeździłem ich pociągami, mówiłem językami
dawali mi chleb, częstowali tytoniem i przekleństwem
widziałem też domy płócienne na kształt trójkąta
piersi ich kobiet, płacz ich dzieci
widziałem instrumenty które grały bezgłośnie
najjaśniejsza z kostek bruku! słońce
przedostało się przeze mnie, nie miałem cienia
i mówili mi: oto człowiek bez cienia
(vanitas est adquatio rei et intellectus)
zasypiałem w miejscach publicznych
i wstawałem pierwszy; widziałem wiele ich słońc
a każde było tobą
a kiedy zasypiałem krajano mnie i wyrywano zęby
postaci kobiece kusily mnie i piłem z ich kielicha
nie pamiętając imion: twojego, mojego, żadnego
widziałem tylu ludzi, tak niepodobnych do mnie
że przestały dziwić mnie ich zbrodnie, czułem
czas – jak rosnę, choć on był inny od słońca
które obserwowałem coraz baczniej (gwiazdo dzienna)
zapoznano mnie z pismem i czytałem
ich mądrości pełne głupoty, cierpiałem na ciełe i rozumie
nie mogąc słuchać pieśni ich poetów
zaprawdę, była to kamienna muzyka
słyszałem swoje słowa zewsząd, a byłem samotny
znałem też treść myśli niewypowiedzianych
swoich i nie swoich, w nich pokładałem nadzieję
i dojrzewały jak przez mgłę kołowroty świtów i cieni
sól zamieniała się w cukier, tak spopiełało w nie
śpiewałem pieśni słońca przy wtórze grubych strun z jelit
pewnego dnia powiedziano mi o czerstwym chlebie
poprosiłem: przynieście chleb, dali mi, i jadłem
i zobaczyłem rów po którym porusza się księżyc
czysty jak nasienie po dniach miłosnych zmagai
widziałem zelektryfikowane kraje
jeździłem ich pociągami, mówiłem ich językiem
i widziałem stosy chleba twardego jak kamień
a rzeki puste, trawę światłoczułą jak kilometry taśmowej muzyki
i ziemię obraną ze skorup, daleko, coraz mniejszą

[I SAW THE DITCH THE SUN JOURNEYS DOWN]

i saw the ditch the sun journeys down
pure as seed after several days of love
i saw the electrified countries
traveled by their trains, spoke their tongues
they gave me bread, welcomed me with tobacco and cursing
i saw, too, canvas houses, triangle-shaped
the breasts of their women, the cry of their kids
saw instruments they played inaudibly
the brightest cobblestone! the sun
went right through me, i had no shadow
and they said: here is a man with no shadow
(vanitas est adquatio rei et intellectus)
i'd fall asleep in public places
and be the first one up; i saw a number of their suns
and each and every one was with you
and when i fell asleep i'd be cut up and have my teeth torn out
female figures tempted me, and i drank from their cup
not remembering names: yours, mine, anybody's
i saw so many people, so dissimilar to me
that their crimes ceased to surprise me, i felt
the time of my growing, although it was different from the sun
which i observed more and more closely (o! star of day)
i was introduced to writing and would read
their wisdoms full of stupidity, i would suffer in the flesh and in my mind
unable to hear the songs of their poets
verily, that was a rocky music
i'd hear its words from all around, but i was lonely
i knew, too, the contents of unspoken thought
mine and not mine, in them i placed my hope
and they would mature like the turnstiles of dawns and shadows through the cindered mist
salt became sugar, so ashamed was it rendered
i'd sing songs of the sun to the accompaniment of
thick ropes of gut
one day i was told of stale bread
i said: bring me the bread,
they gave it to me, and i ate
and saw the ditch down which the moon goes
pure as seed after days of love's exertions
i saw the electrified countries
traveled by their trains, spoke their tongues
and saw piles of bread as hard as rocks
and rivers empty, grass as photosensitive as kilometers of musical tape
and husked land, far off, less and less

WYBRANI

i wreszcie powitajmy tych nielicznych
dla których kapitalizm to duchowa przygoda
którzy jak sami mówią sięgają po nowe
bo nie wystarcza im wegetacja
tak uwolnieni od społecznych źródeł wartości
że gotowi podporządkować się im do cna
tak mądrzy że rozumiejący iż spekulują
w ostateczności
na cenach papu i wyobraźni
w ostateczności
lepiej widzący poezję i lepiej piszący
dlatego niezdolni dzielić się swoim geniuszem
rzucający światu okruchy skamieniałej ambrozji
bang bang boom boom
natchnieni oralnie i analnie
nieskalani niczym mieszkanie w stanie deweloperskim
i pełni genialnych spostrzeżeń o bliźnich którzy czasem
mogliby zrobić im krzywdę
dlatego oferujący im klątki i dający im
tak
dający im klucze do tych klątek
spójrzcie na wolny majestatyczny przepływ kapitału
ich wzniosłe lekkoskrzydłe myśli
kawior dla zgłodniałych brzuchów
och wasze upadki to w istocie wzloty
i błada
błada jest nasza radość
przyjmijcie ich ciepło
chęć słyszeć gromkie brawa

THE CHOSEN ONES

and finally, let us welcome those few
for whom capitalism is a spiritual adventure
who as they themselves say reach for the new
because the vegetation's not enough for them
so free from the social origins of values
that they're prepared to submit to them to the very last drop
so sage they get they're speculating in last resorts
in the prices of grub and of imagination
in last resorts
better seeing poetry and better writing
hence unfit to share their genius
casting crumbs of fossilized ambrosia out into the world
bang bang boom boom
inspired orally and anally
as immaculate as an apartment still being built
and full of brilliant insights into loved ones who sometimes
could do them harm
which is why they give them pads and giving them
like that
giving them the keys to those pads
just look at the majestic free flow of capital
their lofty light-winged thoughts
caviar for starved stomachs
oh, your lows are really highs
and pale
pale is our joy
welcome them warmly
i want to hear thunderous applause

kolonizatorów poprzedzali zwykle kupcy (herbert)

1.
historie wojen upodabniają się do siebie
a wojny są takie same

1.
obcy chcą znowu być obcy bo są obcy
siedemnastolatnia wdowa która wysadziła się w metrże
zostawiła po sobie zdjęcia
nie sposób jej nie współczuć
ma w sobie czar
doktora che guevary

1.
tak duża perspektywa jest nieludzka
a przecież wciąż idziemy dalej
skończona ilość materii przekształca się w ludzkość

1.
kultura to wypadek przy pracy

1.
albo albo
mówimy sobie patrząc na osławiony kres
tej pierwszej i drugiej

1.
albo albo albo
myślimy
ale dźwięk słów jest tylko tęnym rytmem tętna

1.
wzburzone zwierzę rozszarpuje tłum
samolot wbija się w budynek
rzędy książek trawi święty żar

ordinary merchants preceded the colonizers (zbignew herbert)

1.
the stories of wars start to sound similar
while wars are exactly the same

1.
foreigners want to be foreign again because they're foreign
the seventeen-year-old widow who blew herself up on a metro
left behind some pictures
there's no way you can not sympathize with her
she has the charm of doctor che guevara

1.
such large-scale perspective is inhuman
we keep on going, after all
a finite quantity of matter turns into humanity

1.
culture is an accident on the job

1.
or or
we say to one another looky at the disgraceful end
of the former and the latter

1.
or or or
we think
but the words' sound is just the dull rhythm of a pulse

1.
animal attacks crowd
plane slams into building
heaps of books fuel holy flames

[KOLEŻANKI PONIŻAJĄ SIĘ PRZED PRACODAWCĄ]

koleżanki poniżają się przed pracodawcą
jedna z nich jest jego żoną
    aden ze stażystów się nie moczy
nic tylko piję kawę i myję zęby
to nie są moje koleżanki

nasłuchuję czy ktoś nie sika obok
daję z siebie tylko wszystko

krystyna zauważyła że ktoś
nie spłukuje po sobie w ubikacji
wie kto to jest
raz bezpośrednio po tej osobie weszła do toalety
a tam w muszli pływała kupa
potem był drugi raz
i krystyna poznała po kształcie

retuszuję wypryski modelce
która z założenia ma seksowne nogi

krystyna odchodzi do innej firmy
za 14 dni
robi jej się żal
już nigdy nie zamówi tych żółtych karteczek

przynajmniej nie w tej firmie

[FEMALE COLLEAGUES DEBASE THEMSELVES IN FRONT OF
THE BOSS]

female colleagues debase themselves in front of the boss
one of them is his wife
the trainees don't get their hands wet
i do nothing but drink coffee and brush my teeth
those colleagues are not my friends

i listen to see if someone is peeing in the next stall
i can only give my all

krystyna noticed that someone
hadn't flushed the toilet
she knows who it is
once she went into the bathroom right after the person
and a turd was floating there in the bowl
then it happened again
and Krystyna recognized the shape

i retouch the blemishes of a model
who everyone assumes has sexy legs

krystyna is leaving for a different firm
in 14 days
she's beginning to regret it
she will never order those yellow sticky notes

at least not at this firm

[ŚNIŁO MI SIĘ]

śniło mi się
że byłam luksusową dziwką
i wynajął mnie niepełnosprawny
adam kaczanowski

przez 6 godzin oglądałam trailery
a następnego dnia przez 8 godzin
szukałam klatka po klatce
ujęć z kobietami z bronią
w ręku

robiłam printscreeny
co ciekawszych pozycji
teraz Kochamy się inaczej

w połowie nie wytrzymuję
i mówię rznij

zanim przyjdiesz
oglądam youporn.com
kobiety z obwisłymi tyłkami
robią striptiz
zdecydowanie lepiej ode mnie

w ogóle go robią
kobiety z obwisłymi cyckami
mogą same lizać swoje sutki
czy powinnam im tego zazdrościć

wyrzuciłam w ubikacji
jakieś miejskiej kawiarni
do kosza na podpaski
kolejny kalendarz

jedno z ostatnich zdań
które wpadły mi w oko
miałam wymasować
ci stopy
w następną niedzielę

winnam wic się po dywanie
z dupą wysuniętą
dziesięć centymetrów
nad podłogą
jak nasza kotka

winnam jej tego zazdrościć

naprawdę cierpiała

[I HAD A DREAM]

i had a dream
that i was a high-end hooker
and i was hired by a disabled
Adam Kaczanowski

i watched trailers for six hours
and the next day for eight hours
i searched frame by frame
for scenes of women with guns
in their hands

i made screen shots
of interesting positions
now our love-making is abnormal

in the middle of it i can't stand it anymore
and I say fuck

before you come
i watch youporn.com
women with sagging asses
do stripteases
decidedly better than me

it's usually women
with sagging tits
they can lick their own nipples
i should envy them this

in the toilet
at a café in the city
i threw next week's calendar
into the basket for sanitary pads

one of the last phrases
that caught my eye
i had to massage
your feet
next Sunday

i should writhe on the carpet
with my ass stuck in the air
ten centimeters
above the floor
like our kitten

i should envy her this
she surely has endured

manifest

robotnicy nie będą za zniesieniem pracy
tylko za podwyżkami

agroturystyka wejdzie w sam środek miasta
w sam środek ambitnych młodobogackich
nieuczciwych nieudaczników

wreszcie tato powie
możesz być ze mnie dumna

będę udawać że ci wszyscy
szybsi ludzie nie istnieją

rowerzyści bez kasków
biegacze biegaczki pary z kijkami
podskakujące dzieci
opalone torsy młodych pływaków

być może pokażą się inne
tematy niż praca

teatr się nie rozwinie
splunę kolejny raz i kolejny
pod nogi aktorce i aktorowi

zwyczajowa nazwa pieprzenie
stanie się oficjalnym manifesto
prostaków

głupota zostanie objęta
ochroną gatunkową

mężczyźni przestaną być
dyskryminowani w sektorze płynó
do higieny intymnej

powstanie kręgosłup społeczeństwa
opartego na rozrodzie
w warunkach wodnych

wtedy opadniemy z sił
ty pierwszy ja zaraz po tobie
pojawi się problem prawny

dziecko

manifesto

workers will never be for the abolition of work
only for raises

agro-tourism will enter to the very center of the city
to the very center of ambitious rich youth
of dishonest sad sacks / loose losers

finally dad says
you can be proud of me

i will pretend that all those
quicker people don't exist

cyclists without helmets
man woman pairs running with poles
bouncing children
tanned torsos of young swimmers

maybe some other topic will come up
besides work

theater will cease to be developed
i will spit again and again
at the feet of the actors and actresses

the common name for fucking
will become the official manifesto
of boors

stupidity will be embraced
in the name of the protection of the species

men will stop being
discriminated against in the area of douches
for intimate hygiene

the backbone of society will come into being
founded on reproduction
in watery conditions

when we grow faint
you first me right after you
a legal problem will arise

the child

W TYCH OPOWIEŚCIACH NIE BĘDZIE BOHATERÓW THERE WILL BE NO HEROES IN SUCH STORIES

popętnieś zło pierwszy człowieku
a ja jako twój tato muszę cię ukarać
dlatego czeka cię śmierć ciebie i twoje
potomstwo nie gniewaj się na mnie
bo trzeba ustanawiać pewien porządek rzeczy

man you committed the first evil
and as your father I must punish you
that's why death waits for you for you and your
offspring don't be angry with me
it was necessary to establish a certain order to things

pierwszy człowiek nie wiedział jeszcze
wtedy co to gniew i zawiść znał tylko
ciekawość dlatego nie było mu przykro
z powodu śmierci

the first man still didn't understand
what anger and jealousy were he only knew
curiosity because he was not sorry
for death

pierwszy człowiek ufał swojemu tacie
dlatego uznał śmierć jako coś wyjątkowego
zawczasu zamówił odświętny garnitur
u krawca i piękne buciki u szewca
zapytał jeszcze swojego ojca o to
czy będzie mu coś przy śmierci potrzebne
a tato po chwili namysłu odpowiedział
że jedynie mała przestrzeń by przechować ciało

the first man trusted his father
so he accepted death as something special
he ordered in advance a Sunday suit
from the tailor and handsome shoes from the cobbler
he asked his father
if there was anything else he needed before death
and after a moment of thought he replied
that he still needed a small space to store the body

wyciosał sobie pierwszy człowiek
małe drewniane pomieszczenie
i nazwał je trumną

the first man carved himself
a small wooden room
and he called it a coffin

pierwszy człowiek był cieślą
drugi człowiek był szewcem
trzeci człowiek był krawcem

the first man was a carpenter
the second man a cobbler
the third man a tailor

kobiety troszczyły się o to by żołądki
pierwszych ludzi nigdy nie były puste

women took care of the stomach
the first people were never empty

świat był czarno-biały i odbył się pogrzeb

the world was black and white and a funeral was held

był mróz przed kościołem świętej percepcji
stał jeden krasnolud obok drugiego
krasnolud żagiel obok krasnoluda
marmidiejewa krasnolud żagiel czyścił
odświętny garnitur i odwieszał na miejsce
krasnolud marmidiejew łamał kości
i odkładał do wiklinowego kosza

there was frost in front of the church of holy perception
one dwarf stood next to another
a dwarf a sail next to a dwarf
a dwarf of marmidiejew a sail he cleaned
his Sunday suit and hung it in its place
a dwarf of marmidiejew he broke bones
and put them in a wicker basket

śnieg obciął ludziom nogi do kolan

knee-deep snow cut off people's legs

najstarsza kobieta podeszła do trumny
ustawionej pionowo

the oldest woman approached the casket
positioned vertically

tato robisz dobrze

najstarsza kobieta otworzyła małe okienko
umieszczone na wysokości głowy zmarłego
i zanosła się płaczem

tak zrobiły inne kobiety

miłość jest jak sezamowe paluszki

dad you're doing well

the oldest woman opened a small window
placed at the height of the deceased's head
and began to sob

other women did the same

love is like a sesame stick

WIDMA

[A Journal of American and Polish Verse]

WIDMA | 2014 Autumn | Vol. 1 No. 1

| MATTHIAS REGAN | STEPHANIE ANDERSON | CACONRAD |
| KONRAD GÓRA | SZCZEPAN KOPYT | KIRA PIETREK |